

det ikke være nødvendigt at bibeholde Dødsstraffen; men Hovedhensynet er jo det at sikke mod, at Forbrydelser af denne Art begaaes. Ved at bestemme, at for denne eller hiin Handling bliver Bedkommende at straffe paa Livet, giver man denne hele Handling en saa gruelig Character, at det haabes, at Tanken om at begaae en sliq Handling aldrig vil opstaae hos noget Individ, og at den, hvis den opstaaer, strax trænges tilbage. Der er talt om, at Henrettelser ikke have det Affrækkende hos sig, som man troer. Jeg skal give den ærede Taler Nøt i hans Betragtning af Henrettelsen, men kun under den Forudsætning, som ikke hertilands er tilstede, nemlig at Henrettelser blive hyppige. Jeg tør sige, at Ingen kan have en større Mobbhdelighed for den Art Execution end jeg, og hvis jeg skulde følge min Følelse her, vilde jeg være den Første, som vilde give min Stemme til at affkaffe Dødsstraffen. Men, som sagt, Følelsen troer jeg ikke maa gives for stort Raaderum her. Jeg har fra Henrettelser bragt det Indtryk med mig, at forsaavidt Henrettelser stete hyppigt, vilde Følelsen derfor slappes, og hvis Dødsstraffen derfor, for Dieblisset idetmindste, skal bibeholdes og have alt det Affrækkende ved sig, som efter min Anskuelse gjør det nødvendigt, at den bibeholdes, maa den være meget sjelden. Der er for dens Affkaffelse paaberaabt andre Staters Exempel, men derved kan bemærkes, at de Stater, hvor man har troet at kunne affkaffe Dødsstraffen, ere meget faa, og det Tidrum, der er hengaaet siden Dødsstraffens Affkaffelse der, er saa kort, at man ikke kan bygge Noget som helst paa den Erfaring, derfra kan hentes. Man vil kunne tale overordentlig meget angaaende Dødsstraffens Affkaffelse, men jeg troer, at al denne Tale vil være temmelig overflødig, thi til Syvende og Sidst maa man dog blive staaende ved den Betragtning: Gaaer det for Dieblisset an for Retsfikkerhedens Skyld at affkaffe den eller ikke? Troer man, det gaaer an, give man dertil sin Stemme; har man derimod en modsat Overbevisning, saa vil man bibeholde Dødsstraffen idetmindste i den Udstrækning, som antages nødvendig af Hensyn til visse grove Forbrydelser. Med Hensyn til Udkastets Bestemmelser om

Dødsstraffen maa jeg i det Hele slutte mig til det og navnlig til den Bestemmelse i Udkastet, at Dødsstraffen er opført alternativt med Engthuusstraf. Det er kun i et Par enkelte Tilfælde, jeg i saa Henseende har en afvigende Mening fra Udkastet, men jeg skal naturligtvis ikke her ved Sagens første Behandling opholde mig ved disse. De Tilfælde, hvori der efter Lovudkastet kan blive idømt Dødsstraf, ere meget faa, naar man seer bort fra de sjældent forekommende Statsforbrydelser, saasom Landsforræderi, Statsforræderi eller Handlinger, der gaae ud paa at berøve Kongen Liv, Frihed og Throne, og lignende Handlinger mod Dronningen, Thronfølgeren og Enkedronningen; endvidere Svøveri, eller naar Nogen forvolder Skibbrud, hvorved Mennesker omkomme, eller Nogen under lignende Omstændigheder bevirker Oversvømmelse eller bestadiger Jernbaner eller andre Transportmidler. Men naar man seer bort fra disse og seer hen til de mere almindelig forekommende Forbrydelser, hvorfor Livsstraf kommer til Anvendelse, saa vil man see, at de ere yderst faa, nemlig efter § 168 for Voldtægt under særlig graverende Omstændigheder, efter § 190, naar Nogen med Overlæg stiller et andet Menneske ved Livet, efter § 191, naar Nogen forsætlig dræber sin Ægtefælle eller sin Slægtning i opstigende Pinie, og efter § 279, naar Nogen afftedkommer Udebrand, hvorved Andres Liv udsættes for aabenbar Fare, og Nogen virkelig omkommer. Jeg troer, at Lovudkastet i det Hele her har truffet det Rette og er affattet ogsaa i denne Henseende i den særdeles humane And, som er Lovens Særkjende. — Der er af Andre, navnlig af den første ærede Taler, fremhævet en Side, i Henseende til hvilken Lovudkastet skulde være særdeles humant, og det maa være mig tilladt her at udhæve et Par enkelte andre saadanne, saaledes Bestemmelsen i § 56, at Ægtefæller, Børn og Andre, der leve i afhængigt Forhold til Forbryderen, kunne forstaaes for Straf, — en særdeles hensigtsmæssig Bestemmelse, hvortil jeg maa erklære, at der i vor Retspraxis har viist sig at være overordentlig stor Trang. Hvor ofte viser det sig ikke f. Ex., at en Kone bliver straffet for at have hælet med sin Mand, fordi hun er bleven nødsaget til, paa Grund af sit